

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Apprendre à boire la lumière

(A învăța să bei lumina)

Conferința din 22.07.1971

A

Iată deci, a fost un ospăț, dragi frați și surori. Și nu s-a terminat. Cu siguranță, astăzi ați manifestat ceva mai multă iubire față de Soare. S-a simțit. Ca și cum l-ați fi privit pentru prima dată. (Soarele) Era atât de frumos ! Este formidabil. Da, trebuie să iubiți, trebuie să iubiți, trebuie să iubiți întreaga natură. Trebuie s-o iubiți. Și mai ales Soarele... dacă vreți cu adevărat, cu adevărat să vă schimbați.

Există un organ pe corpul omenesc care vorbește despre Soare: sunt ochii. El este cel care i-a format, ca ochii să-l poată vedea, contempla. Pentru că își spunea: «O, dacă nu există fapte care să mă vadă, să vadă cât sunt de frumos, e trist !». Și atunci a creat ochii, pentru a fi contemplat. Și e bucuros, când îl privești. Și el se plictisește, dacă nu sunt oameni care să-l iubească, să-l admire: noi, adoratorii soarelui. Din nou vă vorbesc despre lucruri la care oamenii nu se gândesc, nu se gândesc niciodată.

Și de ce iubim ochii ? N-ați înțeles de ce animalele și oamenii, când sunt în fața voastră, vă privesc ochii, nu privesc altceva. Da. Pentru că animalele, oamenii simt că e acolo ceva care vorbește, care exprimă, care se manifestă, ceva mai viu. În timp ce bărbații – o, bieții de ei ! – se uită la picioarele femeilor. În loc să privească ochii, privesc picioarele ! Asta dovedește că sunt inferiori animalelor, pentru că animalele nu vă privesc picioarele, vă privesc ochii, se uită ce spuneți... Și ceea ce este extraordinar, este că vă înțeleg. Și așteaptă această iubire și când văd că le priviți cu iubire, încep să dea din coadă, pentru a arată că sunt bucuroase. Ele înțeleg limbajul iubirii. Și când le priviți cu mânie, iarăși înțeleg, imediat, și încearcă să fugă. Numai oamenii nu înțeleg mare lucru. În loc să se uite la ochi, se uită la picioare ! Așadar, la o fată, ochii și chipul nu valorează absolut nimic, dar picioarele... Și înțelegând asta, fetele încearcă să-și îngrijească picioarele, cu ciorapi... Iar ochii... Ochii îi înnegresc. Ca să vezi ! E un lucru la fel de prostesc. Prostesc. Nu trebuie să pui nimic pe

ochi. Nimic pe gene. Pentru că e sinistru. Este înspăimântător să vezi o fată care s-a uns pe ochi. Iar oamenii proști consideră că este minunat. Dar Inițiații... imediat scădeți în ochii Inițiaților. Imediat înțeleg cine sunteți și ce cereți și încotro vă îndreptați și ce căutați. Ei știu chiar și cum o veți lua pe pantă în jos, pentru că este scris pe ochi, pe machiajul ochilor că cereți decăderea. Eu așa citesc. Acum, în ce fel citesc ceilalți, e treaba lor. Dar eu știu să citesc cu precizie limbajul fiecărui lucru. Cum citesc femeile moderne și ce fac ele, asta e altceva, e fals. Și când vă machiați ochii, sunteți deja în căutarea unui derbedeu ca să vă mănânce, să vă ronțăie. Îl chemați. Altminteri de ce puneți așa ceva pe ochi ? Pentru voi înșivă, veți spune. Nu, pentru a atrage un zărghit și atunci veți vedea pe dracul ziua în amiaza mare. S-a întâmplat multora. Eu le-am prevenit, dar nu m-au crezut, iar acum sunt complet pierdute. Din această cauză.

Iată deci câteva cuvinte pentru a exprima cât de mult, Soarele, astăzi... De fapt, nu Soarele, ci noi. Pentru că Soarele este întotdeauna la înălțime, niciodată nu este în neregulă. E vorba de noi, în ce fel vedem noi lucrurile. Și dacă sunt zile în care îl beți în felul acesta, vă ospătați – și ce este adevărat, este o hrană – este un lucru care ține de voi. Nu pentru că ar fi el mai dulce, mai mioros, ci voi. Ați fost într-o stare bună, ați dormit bine, v-ați odihnit bine... Altfel sunt zile în care el este minunat, încântător, dar nu-l putem privi. Ne e somn.

Iar acum, dragi frați și surori, întrucât veniți aici, desigur, pentru a primi ceva nou, pentru a învăța și nu numai așa, să vă petreceți vacanța, să omorâți timpul, ce ar mai fi de învățat ? Arta nouă: de a bea lumina Soarelui. Pentru că în trecutul îndepărtat, omul se hrănea cu lumina și cu Soarele. Iar mai târziu a pierdut această capacitate. Primul om mânca foc și bea lumină. Iar noi trebuie să ne întoarcem (acolo), (să reînvățăm) cum să mâncăm foc și să bem lumină. Și vă asigur că Soarele este cu adevărat o hrană. Este cea mai bună hrana și cea mai subtilă. Și veți vedea că vor veni zile când vă veți simți în pace, în armonie și veți simți că respectați legile, adică regulile și vă veți simți din ce în ce mai bine, veți vedea că plexul solar va începe să bea această lumină. Veți simți că vă hrăniți și că beți lumina Soarelui. Până atunci nu știm ce e hrana Soarelui. Trebuie să ne hrănim altfel. Dar asta nu înseamnă să nu mâncăm. După hrana solidă, lichidă... ci să învățăm să ne hrănim cu acele particule pe care Soarele le trimite, fără încetare, în întregul Univers. Aceasta este arta nouă. Iată lucruri pe care trebuie să le învățăm. Ei bine, în acest domeniu, întreaga omenire doarme încă. Oamenii se hrănesc numai cu lucruri solide, lichide și atât. Ei nu știu nici măcar să respire, (să se hrănească cu lucruri) în stare gazoasă, cu aer. Cât în ce privește lumina, o, e ceva foarte îndepărtat pentru ei. Dar în a 6-a rasă, asta vor

face oamenii: se vor hrăni și hrana lor va fi cu adevărat celestă. Se vor simți mai bine, mai puternici, mai lucizi, mai inteligenți. Așa că de-acum, când mai veniți, începeți să vă hrăniți; măcar încercați. Asta nu înseamnă că veți reuși, dar încercând pregătiți terenul și într-o zi veți fi uimiți să vedeți că în voi vibrează ceva și vă hrăniți, vă hrăniți cu adevărat. Cu adevărat vă hrăniți, sunteți plini, simțiți ceva, o chintesență în interior. Iar apoi o împărțiți, o dăruți tuturor fapturilor. Să nu credeți că sunt numai oameni pe pământ; sunt miliarde, nenumărate fături care populează întreaga natură; întreaga natură e plină, plină, plină (de fături) – pământul, rocile, aerul, apa, tot, tot... Numai că nu le vedem. Și atunci cine vă împiedică, atunci când ați adunat prea, prea mult din această chintesență, încât presează, izbucnește și nu este nimeni lângă voi pentru a-i da din ea, cine vă împiedică să trimiteți tuturor fapturilor ? Și vă asigur că nu există bucurie mai mare ca aceea de a putea trimite această lumină, această căldură, această iubire, această hrană, această chintesență tuturor fapturilor care există în univers. Nu există bucurie mai mare. Bucuria pe care o resimțiți când mâncați, când beți sau când sărutați/îmbrățișați pe cineva sau când vă cumpărați ceva, când călătoriți, desigur, sunt bucurii; sau când citiți cărți, când ascultați muzică, sunt bucurii. Dar bucuria are grade. Bucuriile nu sunt la fel. Oamenii nu s-au oprit pentru a vedea că există bucurii greoaie, condensate, cam grosiere, iar alte bucurii sunt atât de subtile, de luminoase, atât de largi, încât nu pot fi comparate cu bucuria de a bea la bistrou sau de a juca cărți sau de a te ciondăni sau de a te culca cu femeii... Bucuria de putea ajunge să împarți această iubire tuturor acestor fături depășește tot. Atunci ești în extaz. Ești atât de dilatat, în extaz, pentru că... De fapt de ce această bucurie este atât de spirituală ? Pentru că nu este în ea nici un strop de egoism, de personalitate, nici o particulă. Totul este pentru întreaga lume, nimic pentru voi. În timp ce celelalte bucurii – când mâncați, când beți, când îmbrățișați/sărutați (pe cineva) și așa mai departe – nu este atât de dezinteresat, nu este atât de spiritual, pentru că luați ceva de la ceilalți. De pildă, mâncați un pui. Evident, este foarte plăcut, dar bietul pui, dacă îl întrebați ce părere are, ce va spune ? Va spune că nu există pe lume ceva mai crud, mai rău decât oamenii. Sau un mieluț. Hai, în oală cu el ! Și așa mai departe. Vedeți ? Sunt bucurii și bucurii. În unele bucurii sunt elemente prea personale, prea egoiste, în timp ce bucuria de a da... Și de unde am învățat eu asta ? De la Soare. L-am întrebat: «Care este cea mai mare bucurie care există pe pământ ?». El a zis: «E aceea de a da, așa cum fac eu și de aceea sunt cel mai fericit, mai luminos, cel mai frumos, cel mai puternic, cel mai pur și mai nemuritor». Dând și iar dând devii nemuritor. E un lucru extraordinar ! El mi l-a

spus. Dar, veți zice: «Cum vă vorbește, în ce limbaj ?». În orice caz, nu este un limbaj omenesc. Nu este nici franceză, nici bulgară, nici turcă, nici germană. E un limbaj unic. Se numește limbajul universal. Și dacă vă voi spune într-o zi că toate religiile vor dispărea, ca niște sorogaturi, ca lucruri particulare, ca lucruri personale, triburi ?... Da, triburi și clanuri. Și va exista o religie universală: Religia Soarelui. Da. V-o garantez. Și de unde am aflat asta ? El mi-a șoptit-o. Mi-a spus: «Eee, toate religiile sunt invenții, sunt nimicuri, fleacuri... dar utile, utile, utile – așa a zis el – necesare. (A insistat asupra acestui lucru, ca să mă liniștească). Necesare, e adevărat, dar trecătoare – a zis el – pentru că, ce se povestește în ele !... E câte ceva adevărat – a zis – dar ce se povestește, se spun lucruri de necrezut ! Dar – zice el – păstrează asta pentru tine. Religia – a zis el – eu am s-o aduc. Cum am adus știința ? Eu am adus știința, dar oamenii nu știu, caută în coace și încolo: Cine oare a fost primul care a creat știința ? O, ce proști sunt oamenii ! Apoi caută cine a adus religia, prima religie. Apoi caută cine a adus arta nouă – sau veche. Dar – a zis el – ei nu știu că eu le-am adus. Sunt primul. Și uite cum – a zis: când am început să-i luminez pe oameni, ei au văzut distanța, au văzut mineralele, copacii, care erau înaintea lor pe pământ și păsările și plantele și toate stelele, tot... Aha, au văzut culorile, formele, distanțele, mărimile și dimensiunile și au început să măsoare, să atingă/să pipăie, să cântărească, să observe și asta a fost știința. Știința nu există – a zis el – fără lumina mea. Lumina este cauza științei, pentru că ea îți permite să vezi, să constăți, să calculezi, să cântărești, să măsoari. Și iată geometria, nu-i așa ? Și iată pictura, iată sculptura și matematica, tot, tot, tot ! Fără lumină nu există știință. Și apoi mi-a spus că tot el a creat și religia. «Când i-am încălzit pe oameni, erau atât de bucuroși, de fericiți, încât voiau să-și exprime iubirea, încântarea, adorația și au găsit ceva de adorat, de admirat, pentru că aveau prea multă căldură în interior. Iar când nu mai există căldură, nu mai există religie adică admirație, iubire, încântare... toate aceste sentimente. Căldura a creat religia, adorația, admirația, iubirea. Și când i-am însuflețit puțin – a zis el – le-am dat un element de viață, au început să sară, să se miște și iată dansul, iată arta. Au început să facă mici castele... de nisip, mici mâzgăleli; și a apărut arta. Datorită vieții mele. Soarele crează arta. Fără viață nu se mișcau. De exemplu cadavrele nu mai pot nici să deseneze, nici să sculpteze, nici să danseze. Vedeți, ce mi-a revelat Soarele ?! Dar cea mai importantă dintre toate revelațiile este aceea despre cum putem înfrumuseța lucrurile: iubind. Și hop ! totul devine mai frumos. Și în asta stă noua religie, care va veni. Adevărata religie, cea veșnică, cea nemuritoare, Soarele o va aduce, adică Dumnezeu prin intermediul Soarelui.

Și atunci vom înțelege principiile, legile, regulile... tot; și cum să devenim o divinitate. Știați că soarele este o divinitate ? Oamenii nu știu. Ei cred că este un cuptor de incinerare care se va stinge într-o zi. Îi mai dau câteva milioane de ani, după care gata, s-a isprăvit, Soarele va muri. Eu nu știu că Soarele este ca pasărea Phoenix: el a învățat știința regenerării/reînnoirii și în fiecare zi se regenerează/se reînnoiește; el nu va muri niciodată. Va muri atunci când va hotărâ el însuși. Pentru că e adevărat; așa cum v-am spus, chiar și Dumnezeu, Dumnezeu creat – pentru că există un Dumnezeu absolut increat/necreat – și Dumnezeu, într-o bună zi, va adormi, va înghiți întregul Univers și apoi va fi o nouă reîncarnare. Dumnezeu, da. El e nemuritor, dar și el se schimbă. Lucrul acesta nu este spus nicăieri în religie. Nici cei care-l știu nu îndrăznesc să-l spună, pentru că aceasta ar zdruncina toate convingerile sau toate noțiunile... Pentru că Dumnezeu... Noi suntem ca El. Ne-a creat după chipul Lui. Și cum noi ne reîncarnăm și Pământul se reîncarnează și el – acum este la a 4-a reîncarnare. Iar noi suntem ca Dumnezeu. Deci și Dumnezeu se manifestă și apoi totul dispare. El adoarme. Este ziua și noaptea. În India, lucrul acesta se numește «ziua și noaptea lui Brahma». Iar o zi a lui Brahma, oh, là, là ! nu poți rosti numărul; atâtea cifre are că nu-l poți rosti; atât de mulți ani are o zi a lui Brahma. Și atunci, de ce nu și o noapte, după aceea ? O noapte. Chiar și pentru Brahma există nopți. Și apoi din nou se trezește și din nou adoarme. Este viața Lui. Iată deci de ce noi îi semănăm puțin. Vedeți ? Altfel n-ar fi adevărat că am fost creați după chipul Lui. Pentru că ceea ce ni se întâmplă nouă nu i se întâmplă Lui. Însă ceea ce se petrece cu El este în mare/la proporții mari și la modul ideal. Acum câteva zile v-am vorbit puțin despre asta și ați fost oarecum zdruncinați/bulversați, mirați. Ei, da. Iar Soarele, bineînțeles, va ajunge într-o zi să se stingă. Dar nu le e dat astronomilor să știe când. El se va stinge, totul va adormi și totul va dispărea – fără să dispară. Așa, înghițiți; hop ! solve. Ca norii. Priviți: apar, dispar, apar, dispar. Și ei vorbesc în mic despre ce se petrece în mare, despre marile evenimente care se vor produce într-o zi. Numai că nu trebuie să ne ocupăm de asta, aici. Lucrul acesta este... Deși Învățământul nostru cunoaște/conține toate misterele tuturor inițierilor și tuturor filozofiilor Indiei, Caldeei, Egiptului, Tibetului – (deci, deși) Învățământul nostru conține toate secretele, toate misterele, nu este necesar să le abordăm, pentru că, deocamdată, este inutil. Sunt alte lucruri de învățat. Sunt alte lucruri mai importante: cum să mâncăm, cum să bem, cum să iubim, cum să lucrăm, cum să învățăm și așa mai departe, cum să creăm lucrurile și chiar cum să dormim. Dar oamenii au abandonat toate acestea și s-au lăsat (în alte direcții). Ei cunosc

atâtea și atâtea lucruri abstracte și îndepărtate, dar în viața de zi cu zi, ca să aplice ceva, sunt lipsă la apel. Iar eu, iată, am încercat să schimb ceva în această privință; mi s-a dat această misiune. Mi s-a dat această misiune de a orienta omenirea pe o altă direcție. Și veți vedea că va fi mult mai util, mult mai practic, mult mai avantajos, iar apoi, toate vor fi dintr-o dată înțelese, pricepute. Dintr-o dată, pentru că omul va fi pregătit să asume îndatoriri, multe lucrări; va fi mai rezistent și mai capabil și mai puternic, vă asigur. E păcat că au fost neglijate multe lucruri din viața de zi cu zi. Trăim automat, mecanic, mâncăm, bem, dormim, muncim, dar suntem concentrați doar pe latura intelectuală – lectura sau studiile și așa mai departe – atunci când, tot ceea ce facem, dacă am fi conștienți de importanța sau de semnificația a ceea ce facem, până la cele mai mărunte lucruri, dacă am fi conștienți... Asta e toată Știința inițiatică. Purtăm în noi toată Știința inițiatică, tot Universul, fără să ne dăm seama că le purtăm în noi înșine, în ceea ce facem. Dacă am studia fie și numai ochii, felul de a privi sau urechile care aud sau digestia, dacă am studia numai digestia sau numai procrearea sau alte lucruri, am descoperi că purtăm toate bibliotecile asupra noastră, fără să le deschidem și fără să le citim și suntem mereu pe undeva, chipurile pentru a învăța și n-am învățat nimic. Adevărata știință/cunoaștere începe prin a deveni conștienți de ceea ce facem. Pentru că ceea ce facem – lucrurile cele mai mărunte, simplul fapt de a ne mișca sau simplul fapt de a deschide gura pentru a rosti cuvintele – acestea sunt mișcări, sunt activități pentru care, pentru a reuși să le cizeleze, să le realizeze Naturii i-au trebuit miliarde de ani. Ca și formele: forma nasului, a frunții. Sau organele: cum au fost organele cizelate ? (Au trebuit) miliarde de ani. Înainte chiar ca ele să fi apărut, s-a făcut o lucrare acolo, în lumea invizibilă. Dar, veți spune: «Nu sunt miliarde de ani. Pământului, savanții nu-i dau miliarde de ani !». Ce știu savanții ? Așadar, noi purtăm (în noi) toate bogățiile, toate științele/cunoașterile, toate comorile, tot, tot, tot, fără să ne dăm seama. Și suntem mereu afară, undeva, în loc să ne studiem, să ne observăm, să ne vedem, să constatăm, să fim conștienți și să descifrăm. Purtăm; ca măgărușul care poartă icoane, poartă cărți și nu știe că poartă Biblia, Coranul, tot... El rage. El poartă lucruri extraordinare – Cerul și Pământul – dar nu știe, rămâne măgăruș. Și ce sunt oamenii ? Măgăruși, desigur ! Pur și simplu niște măgăruși, pentru că sunt atât de supraîncărcați cu icoane, cu cărți, cu biblioteci, dar nu știu ce duc (în spinare). Am să vă aduc o dovadă: priviți-i pe femei și pe bărbați, ei duc ceva cu ei, un lucru pe care niciodată nu l-au înțeles, nu l-au studiat, să vadă ce e înăuntru, în acele două lucruri. Întreaga știință inițiatică este acolo, în ele și de acolo am scos eu lucruri formidabile. Dar oamenii care

practică n-au văzut nimic. Acolo am descifrat eu lucruri stupefiant, extraordinare ! Natura a condensat totul acolo, iar oamenii le profanează, le murdăresc – când sunt lucrurile cele mai sacre. De ce a pus Natura o întreagă știință în ele/asta, iar oamenii n-au văzut nimic ? Și continuă să nu vadă. Și dacă v-aș revela... Încă n-am primit ordinul să vă revelez, ce se află în acele două lucruri, câtă minunăție a pus Inteligența cosmică ! Iar oamenii sunt ultimii care vor înțelege ceva. Când vă spuneam că sunt măgăruși supraîncărcați (cu de toate), mă veți crede, într-o zi. La început v-ați simțit vexați. Dar e adevărat: măgăruși. Tot timpul caută în afara lor și nu văd bogățiile care au fost puse în ei. Dacă ar ști măcar gura, doar gura, cu limba și buzele, cum vorbim, cum se crează cuvântul ? Ar fi uluiți să vadă că ele sunt cele două principii, masculin și feminin, produc copilul, Verbul, cuvântul. Limba cu cele două buze. Ce este ? Atunci, de ce nu au văzut asta ? Inteligența cosmică a lucrat milioane de ani pentru a realiza asta. Și cu acest copil, se fac minuni: fac războaie, se declanșează revoluții, reușim să spânzurăm oameni sau să-i eliberăm, cu acest cuvânt. Și cum se obține el, cum este format ? E formidabil ! Oamenii n-au studiat nimic, nimic, nimic. Trebuie să înceapă, în sfârșit ! vedeți, dragi frați și surori ? Nu v-ați gândit niciodată la asta. Iată de ce sunteți în fața acestui mare instructor, în fața aceluia preot care oficiază și care va aduce noua religie – de data aceasta universală: religia Soarelui, a luminii, a căldurii și a vieții. Iată Sfânta Treime. Ea este o realitate pentru noi. Și vom deveni ca ea, într-o zi. Creștinii sunt foarte departe de această religie universală !

Reflectați, studiați, ascultați-mă, urmați anumite lucruri; nu veți regreta. Nu veți regreta. Adevărata religie este Soarele, adică să dai, să dai, să țâșnești, să încălzești, să știi să faci sacrificiul. Asta se numește sacrificiu, renunțare. Și apoi? Apoi vine extazul, vine bucuria, vine frumusețea, vine splendoarea, vine tot. Unde le căutăm ? Mereu în afară, undeva, șterpelind, însușindu-ți, înghițind ceva; mereu. Fiecare cu filozofia lui. Ei bine, această filozofie este diabolică. Nu este cea a Soarelui. E diabolică și oamenii sunt nefericiți. De ce ? Sunt nefericiți tocmai din cauza filozofiei lor periculoase, diabolice, întunecate, omenești. (???) Și cum vreți ca lucrurile să se aranjeze, cu o asemenea filozofie ? Și țările, națiunile și toate celelalte ? Și se masacrează pentru că această filozofie le aduce la asemenea distrugere. Și iată că acum și comuniștii încep să ajungă la Învățămintul nostru. Doi ruși, scriitori – am să vă dau numele lor – în fața unui ziarist francez, vorbeau, acești ruși. Ei spuneau: «Nu cerem decât lucrurile cele mai rapide: mașinile cele mai rapide, televizoarele cele mai perfecționate și rachete și câte și mai câte... Nu, nu, nu – a zis el – asta este o greșeală. Toată

lumea crede ca este vorba de progres. Acesta încă nu este progresul. Omenirea se află în fața unei prăpăstii și când vor începe să vadă această prăpastie, își vor da seama că vor fi distruși și poate atunci se vor opri. Există lucruri mai esențiale decât acesta – a spus el: latura spirituală». Uite că rușii încep să vorbească la fel ca noi. E un lucru formidabil ! Dar am să vă citesc această cugetare, care mi-a fost trimisă. Am să v-o citesc textual, pentru că poate, când o transmiți, poate faci mici greșeli. Și am să vă citesc apoi un gând al lui Einstein. (Veți vedea că) Einstein gândea ca noi. Numai că eu am o altă viziune asupra lumii. Poate că – nu spun că le va depăși pe celelalte, viziunea celorlalți – nu, dar nu știu, felul în care voi căuta, voi găsi imagini, așa cum v-am spus: Iată, această filozofie este diabolică. Și întreaga lume a adoptat-o: doar să ia, să extirpe, să-și potolească poftele și niciodată să dea, să îmbunătățească, să înfrumusețeze, să-i facă pe oameni fericiți... Nu. Mereu cum, unde să meargă să înghită, să fure ceva... A, este extraordinar, această filozofie; este atât de răspândită, încât sunt foarte puțini care îi scapă. Foarte puțini, doar câțiva. Toți ceilalți sunt în ea. Și atunci religia: cum vreți să înțelegeți religia cu o asemenea mentalitate ? Chiar și religia va fi... îi vor arde pe ceilalți (pe rug), (va fi) o religie personală, o religie foarte personală, foarte egoistă. Iar ceilalți... ca și creștinii: nu există decât catolicismul, iar toți ceilalți/toate celelalte religii greșesc. Dar iată că există budiști care îi depășesc prin sacrificiul lor, prin abnegație, nu mănâncă carne, nu omoară oameni și chiar preferă să ardă în foc decât să facă rău. Nu le e frică de moarte, în timp ce creștinilor le este frică de moarte. Cred în Dumnezeu, dar le este frică de moarte. Nu cred în eficacitatea lui Dumnezeu, care îi va ajuta, care îi va salva. Le este frică de moarte. Atâta timp cât ți-e frică de moarte, nu ești creștin. Da. Nu ai nici o religie. Trebuie să învingi moartea, să nu-ți fie frică de ea, pentru că moartea nu există. Dacă ți-e frică de moarte, înseamnă că ești ignorant. Nu există moarte. O primăvară veșnică, veșnică reînnoire. Iată ce ne revelează Soarele. Soarele este cel care ne revelează acest lucru. Eu sunt un «transmițător» al Soarelui. Sunt un traducător jurat (de la «a traduce» cu sensul de «a trăda» - n.t.). «Traditore, traditore». Cum era ? Adică traducătorul este un trădător, pentru că traduce prost și trădează gândul. Iar eu, sunt eu un traducător ? Hai, spuneți ! Da, sunt un traducător, dar în alt sens. Însă în ceea ce privește Soarele, nu sunt un trădător. Eu traduc bine, bine, bine limbajul lui. Am învățat limbajul lui și vă traduc din când în când câteva cuvinte. Dar sunt un trădător în alt fel. V-am explicat, nu-i așa ? A, știți deja ?! Dar frățiorul n-a auzit lucrul acesta. Atunci, pentru frățior, am să spun. Uite ce trădător ciudat, ce soi de trădător sunt eu: știți că, pentru a pătrunde într-

o fortăreață, e nevoie întotdeauna de un trădător, altfel, fortăreața este imposibil de cucerit. Întotdeauna trebuie un trădător. Iar acest trădător poate fi o gaură, o fantă, nu-i așa ? o fisură, undeva... ceva. Și atunci, într-o zi, m-am ridicat, așa, în fața Fraternității și am zis: «Știți voi cine sunt eu ?» Se așteptau să spun ori Zarathustra sau Buddha... Și au fost uluiți când m-au auzit spunând că sunt trădătorul nr. 1. Erau dezamăgiți, sărmanii. Atunci le-am explicat – pentru că erau cam speriați – ce este un trădător. Cuvântul «trădător» nu este frumos, nu este plăcut, nu este ceva de fală să numești pe cineva «trădător». Atunci le-am spus: «Uite, întregul Pământ este o fortăreață de necucerit pentru spiritele luminoase care vor să vină să o demoleze și să pătrundă înăuntru, să-i salveze pe oameni. Iar eu sunt un trădător care va deschide o ușa, undeva, ca o întregă armată să intre și s-a isprăvit cu oamenii ! Măcar această fortăreață, materialismul, trebuie să se prăbușească. Și se va prăbuși, deja se prăbușește. Mai are foarte puține zile de respirat, materialismul. Această fortăreață trebuie demolată ! Iată în ce fel sunt eu trădătorul nr. 1. Dar altfel, nu ! V-am tradus astăzi câteva pasaje din cartea Soarelui. Sunt un avocat al Soarelui – nu avocatul diavolului, cum spun unii: «Sunt avocatul diavolului». Nu, avocatul Soarelui. Trebuie să spunem: «Soarele, acest necunoscut». Da, trebuie să spunem asta. Așa cum spunea Carrel (*Alexis Carrel – chirurg și fiziolog francez – 1873-1944, Premiul Nobel, 1912 – n.t.*): «Omul, acest necunoscut». Dar eu aș zice: «Soarele, acest necunoscut». Pentru că, de fapt, ce știm despre Soare ? Foarte puține lucruri: latura fizică, materială; dar latura spirituală, faptul că este un spirit, un creier, care gândește, care ordonă lucrurile și că toate evenimentele care se produc pe planete, el le ordonă ? Ei bine, savanții nu știu asta. Vor descoperi într-o zi. Descoperă câte ceva din aspectele magnetice, electrice, care depind de Soare, de petele din Soare, că există unele repercusiuni asupra pământului, și cam atât. Asta e tot. Ei nu merg niciodată puțin mai departe, să vadă că mai sunt și alte lucruri. Ei zic: «A, latura electromagnetică se schimbă puțin, din cauza acestor pete, a acestor lucruri care ies din Soare și o oarecare mortalitate, câteva boli, câteva epidemii...» Și atât. Nu merg mai departe. Nu există inteligență, vedeți voi ?!